

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-115/2013-4

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda mr.sc. Ivica Kujundžića, predsjednika vijeća, Eveline Čolović Tomić i Arme Vagner Popović, članica vijeća, te sudske savjetnice Marine Zagorec, zapisničarke, u upravnom sporu tužiteljice F. V. iz Š., koju zastupa K. G., odvjetnik iz Ž., protiv rješenja tuženika Agencije za zaštitu osobnih podataka Republike Hrvatske, Zagreb, Martićeva 14, klasa: UP/II-008-04/13-01/288, urbroj: 567-06/05-13-02 od 24. listopada 2013., radi ostvarivanja prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 6. veljače 2014.

presudio je

Tužbeni zahtjev se odbija.

Obrazloženje

Osporenim rješenjem tuženog tijela odbijena je žalba tužiteljice izjavljena protiv rješenja Centra za socijalnu skrb Ž., klasa: UP/I-550-01/13-01/2, urbroj: 2196-126-01/7-13-3 od 25. srpnja 2013. godine, a kojim rješenjem je odbijen zahtjev tužiteljice za ostvarivanje prava na pristup informacijama temeljem članka 23. stavak 5. vezano uz članak 15. stavak 2. točka 4. Zakona o pravu na pristup informacijama, zbog toga što je zatražena informacijama zaštićena zakonom kojim se uređuje područje zaštite osobnih podataka.

U tužbi protiv osporenog rješenja tužiteljica navodi da je isto u cijelosti neosnovano, te ga pobija što upravnom aktu nije nikako ili nije pravilno primijenjen zakon, propis utemeljen na zakonu ili drugi zakonito donesen propis ili opći akt, što se u postupku koji je aktu prethodio nije postupalo prema pravilima postupka, a osobito što činjenično stanje nije pravilno utvrđeno ili je iz činjenica izveden nepravilan zaključak u pogledu činjeničnog stanja. Isto tako tužiteljica smatra da tuženik nije proveo test razmjernosti na zakonit i pravilan način a sukladno jasnim i preciznim odredbama Zakona o pravu na pristup informacijama. Tužiteljica dalje ističe da je neprihvatljiv zaključak tuženika, izražen u testu razmjernosti, te navodi da test razmjernosti i javnog interesa je procjena razmjernosti između razloga za omogućavanje pristupa informaciji i razloga za ograničenje te omogućavanje pristupa informaciji ako prevladava javni interes. Prije svega prvostupanjsko tijelo navodi da je provelo test javnog interesa i razmjernosti u smislu odredbe članka 16. Zakona što nije točno, jer osporena odluka i nadalje ne sadržava točno i konkretno

obrazloženje činjenice koji predstavljaju osnovu da se tužiteljici uskrati traženi podatak a osobito ne daje dužno obrazloženje o čemu bi dostavljanjem traženog podatka bio interes tzv. lažnog prijavitelja ugrožen i o čemu prevladava javni interes da se pruža zaštita lažnom prijavitelju i tako daje potpora svim budućim lažnim prijaviteljima da budu zaštićeni u blaćenju drugih. Tužiteljica navodi da je Centar za socijalnu skrb u Ž. javna služba, a osoba koja je izvršila prijavu, nije to učinila anonimno već sa potpisom što tuženik svjesno ili nesvjesno pogrešno utvrđuje, a pa se ima smatrati kako je takvim postupanjem ili javnim oglašavanjem dala prešutnu pa i izričitu suglasnost da se njezini podaci dostavljaju drugim zainteresiranim korisnicima. Nadalje, nije sporno da je prijava bila lažna (neistinita) što je utvrđeno provedenim nadzorom, pa se u smislu daljnje primjene mjerodavne odredbe članka 16. stavak 2. Zakona o pravu na pristup informacijama, te su prvostupanjsko i tuženo tijelo bili dužni utvrditi kako uslijed neistine lažne prijave prevladava javni interes da se njezini konkretni ali i svakodobno drugi eventualno lažni podnositelj identificira odnosno da se tražena informacijama učini dostupnom osobi koja je uslijed lažne prijave bila evidentno izložena bezrazložnoj difamaciji pa se tako postupanje, odnosno traženje informacije ima smatrati kao situacija u kojoj prevladava javni interes u odnosu na eventualno moguću nastalu štetu po zaštićene interese lažnog prijavitelja kao pojedinca. Tužiteljica predlaže da Sud uvaži tužbeni zahtjev, a osporeno rješenje poništi.

Tuženo tijelo u odgovoru na tužbu ističe da navodi iz tužbe nisu osnovani, te navodi da je mišljenja kako u konkretnom slučaju ne postoji javni interes da se otkriju osobni podaci podnositelja prijave, već postoji jedino interes tužiteljice da dobije zatražene podatke, drugim riječima, u ovom predmetu prevladava interes zaštite osobnih podataka podnositelja prijave.

Tužbeni zahtjev nije osnovana.

Prema pravnom shvaćanju ovog Suda, da bi informacija bila od javnog interesa potrebno je identificirati širi interes javnosti da dođe do predmetne informacije (npr. javne i parlamentarne rasprave, medijski interes), jer se informacija tiče primjerice državne sigurnosti, zdravlja, obrane, proračunskih sredstva i slično. U konkretnom slučaju prema ocjeni Suda ne samo da ne postoji javni interes da se razotkrije predmetna informacija, već ne postoji čak niti interes javnosti za istim. Pri tome valja navesti da je neosnovan navod tužiteljice da se u konkretnom slučaju radilo o lažnoj prijavi, budući da joj je na osnovu navedene prijave, u provedenom postupku, Centar za socijalnu skrb Ž. odredio mjeru nadzora nad izvršavanjem roditeljske skrbi u odnosu na mlt. J. i mlt. L. F., njezinih sinova.

Prema ocjeni Suda pravilno je Centar za socijalnu skrb Ž. kao tijelo javne vlasti u skladu s člankom 16. Zakona o pravu na pristup informacijama proveo test razmjernosti i javnog interesa, te pravilno utvrdio da se pristup informacijama može ograničiti radi zaštite nekog od zaštićenih interesa iz članka 15. stavak 2. Zakona o pravu na pristup informacijama. Među zaštićenim informacijama navedena je informacija zaštićena zakonima koji uređuju područje zaštite osobnih podataka, Zakonom o zaštiti osobnih podataka (Narodne novine, broj 103/03., 118/06., 41/08., 130/11., 160/12.) u članku 2. stavak 1. točka 1. navodi se da je osobni podatak svaka informacija koja se odnosi na identificiranu fizičku osobu. Sukladno navedenom, pravilno utvrđuje tijelo da se prema članku 5. stavak 3. Zakona o pravu na pristup informacijama osobnim podatkom smatra i e-mail adresa određenog korisnika. U svezi s tim tijekom postupka utvrđeno je da nisu ispunjeni uvjeti iz članka 7. stavak 1. Zakona o zaštiti osobnih podataka, po kojem bi se traženi podaci mogli dostaviti tužiteljici.

S obzirom na navedeno prema ocjeni ovog Suda nije povrijeđen zakon na štetu tužiteljice.

Slijedom iznijetog, Sud je na temelju članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim

sporovima (Narodne novine, broj 20/10. i 143/12.) odlučio kao u izreci.

U Zagrebu 6. veljače 2014.

Predsjednik vijeća
mr.sc. Ivica Kujundžić, v.r.